

Nummer 13	1. Juli 1911	60. Aargang

Flid og Haab.

Tale af Professor James E. Talmage til Graduenter i Akademikernes Klasse i Utahs Stats-Universitet den 7. April 1911.

—

Mine kjære Venner! Denne Funktion har en særegen Betydning for Universitetets Seniorer — de ældste og mest modne af dets Familie — de, som nu skulle forlade Faderhjemmet for at gaa ud i Verden og møde Livets Problemer alene og uafhængige af Andre.

I Dag iføre I eder første Gang den officielle Toga i Overensstemmelse med eders skolastiske Værd og kollegiale Modenhed. Maa dette blive et Klædebon for eder henholdsvis af stærk og ren Manddom og af ren og nobel Kvindelighed. I have nu kun nogle faa Uger tilbage her paa dette Sted, som vistnok enhver i eders Klasse har faaet kjært.

Naar vi fra denne udmærkede Udsigt fra Universitetsgrunden betragte Staden, Dalen og Søen til den majestætiske Oquirrhs Bjergkjæde i Vest og det mægtige Wasatch i Øst og videre lade Øjet glide over de udstrakte Flader saavel mod Nord som mod Syd, vil Enhver føle, at han befinder sig i et Land, der er velsignet fremfor alle andre Lande, og i Regioner, hvis Skjønhed i Ordets fuldeste Betydning er storslaaet.

Jeg glæder mig sammen med eder over de udmærkede Lejligheder til Lærdom og Dannelse, som baade By, Stat og Nation yde os. Lad mig lykønske eder, fordi eders Lærdom og Undervisning har været af den Slags, som I ønskede, og som I behøvede. Den er moderne og overensstemmende med Tidens Krav, og den harmonerer med vor Tids Pro-

gression og med Nutidens Aand. Jeg er ikke enig med dem, som dadle Fortidens Kultur og tale nedsættende om den Tids akademiske Læresystemer; tvertimod forsvarer jeg dem, som ved Hjælp af klassiske Studier søge at blive bekjendte med Fortidens Historie. Thi hvad er vel Nutidshistorie andet end et Skud og en Fuldbyrdelse af den Tid, som er svunden? Dagen i Dag er Summen af Dagen i Gaar. Vi kunne bedst forstaa Betydningen af Produktet eller Summen, naar vi ere vel bekjendte med Faktorernes eller Delenes Sammensætning. Men det Forsvundne er nu en Gang forsvundet, og vi leve i Nutiden. Den mest værdifulde Lærdom i Dag er den, som stiller Mennesket i den fuldkomneste Harmoni med vor Tidsaand. Dersom det forlangtes af mig, at jeg med faa Ord skulde give min Forklaring af Tidsaandens ledende Karakteristik, da vilde jeg sige: Industri eller Flid, Konservation, Forbindelse eller Tilpasning, Altruisme, Uegennytte eller det modsatte af Egoisme og tilsidst Optimisme, det vil sige: Tro paa, at Ting ere bedre, end de synes at være.

Jeg nævner først Industri: Eders Prøver paa, hvilke Kundskaber I have erhvervet, vise, at I ere fuldkommen omvendte til Arbejdets og Flidens Evangelium, eller maaske rettere, at I ere konfirmerede i Troen paa det evige Evangelium uden at behøve at blive omvendte dertil. Jeg siger kun, hvad I allerede veed, naar jeg betoner, at det alene er ved Virksomhed, at Fremgang kan naaes. Den dovne Mand er uharmonisk, unyttig og finder ingen passende Stilling i Verden i Dag. Han er Knurrepotten, Klageren, Pessimisten, som, hvis det er Solskin i Dag, strax nærer Bekymring for, at det skal blive Uvejr i Morgen. Han famler sin Vej frem i Verden, halv bevidstløs ved de urene og giftige Uddunstninger fra hans legemlige Uvirksomhed; han bliver en kronisk Invalid ved de trætte Følelser, der pine ham; han forfølges af Sovesyge, der svækker hans Lungers Virksomhed og gjør det besværligt for ham at indaande den friske og livgivende Luft. Det er sandt nok, han er et Offer for en frygtelig Sygdom, og han har maaske Krav paa vor Sympati; men uheldigt for ham er det, at Verden snarere har Foragt end Medynk tilovers for ham. Og hans Sygdom er ikke alene smitsom, men ogsaa dødelig. Jeg vilde ønske, at der existerede en Lov, som paabød, at det gule Karantæneflag skulde fæstes paa enhver doven Mand, saa at andre kunde vogte sig for at komme ham for nær; thi som den Spedalske er han uren og bør ansees som saadan, hvorsomhelst han færdes.

For at jeg ikke skal blive for haard i mine Udtalelser, vil jeg her sige, at der er enkelte Karaktertræk, som ere fælles for de dovne Mænd. Jeg kjender ingen, som bedre end de kunne fabrikere Fornuftgrunde og Undskyldninger. De ere i Sandhed Riddere af Selvretfærdighed. Jeg traf forleden en af Arten. Han var kommen i Besiddelse af en Farm, der i hans Forgængers Tid var god og indbringende; men under den

dovne Mands Drift var den i Løbet af 2—3 Aar stadig gaaet tilbage i Værdi og gjorde Indtryk af at være ødelagt. Han var imidlertid ikke i Forlegenhed for en Undskyldning, og den lød saaledes: Paa den Tid, da Farmen overdroges til ham, blev der anbragt en elektrisk Kraftstation højere oppe i Bjergpasset paa Strømmen, der forsyner nævnte Land med Vand til kunstig Vanding, dog saaledes, at Vandet efterat have passeret Kraftstationen bragtes tilbage til sit vante Leje og benyttedes som altid før uden at forringes hverken i Kvalitet eller Kvantitet. Men den dovne Mand paastod, at det var til ingen Nytte at forsøge paa at avle Noget der, eftersom al Elektricitet deri var forbrugt. Jeg paastaar, at ingen uden saadanne, som ere dybt angrebne af denne „frygtelige Sygdom", kunde finde paa at konstruere en saadan Undskyldning.

Ligesom Lucifer kan en doven Mand anføre Skriftsteder til Forsvar for sine Forsømmelser. Jeg tænker paa en saadan „Skriftklog", hvis Farm jeg i Løbet af Sommeren næsten daglig passerede forbi. Der voxede tre Træer paa Stedet; hvis jeg ikke saa' ham sove under det ene, var jeg sikker paa at finde ham sovende under et af de andre. En Dag spurgte jeg ham, hvorfor han ikke dyrkede sit Land og opførte et bedre Hus end den lille Tømmerhytte til sin Familie; han vendte da sine Øjne fromt mod Himlen og svarede: „Salige ere de Fattige."

Lad os her erindre, at der er forskjellige Slags Fattige, og de maa klassificeres ifølge deres Betydning. En af vore lokale Filosofer har klassificeret dem i tre Grader: Guds Fattige, Djævelens Fattige og fattige Djævle. Hvis vi ere fattige, lad os da søge at tilhøre den respektable og værdige Klasse.

En glædelig og prisværdig Egenskab ved vor Lærdom og Opdragelse — den Opdragelse, som I her have deltaget i, og for hvilken jeg haaber, I ville blive værdige Repræsentanter — er, at den erkjender Arbejdets Hellighed og Virksomhedens Adelskab. Under Inspiration af vort herlige Nu er Kjøkkenet bleven forvandlet til et Laboratorium for intelligent Arbejde; under den samme Indflydelse er Farmen ikke længer en Mark af Slid og Slæb, men en Kundskabens Have. Det Faktum, at vore Landmænd have lært at anvende Mikroskopet og Prøveglasset, har sat dem saa meget bedre i Stand til at bruge Plov og Hyppejern.

Det næste, jeg nævnede, var Konservation, hvilket almindeligt forstaaet betyder at undgaa al Ødselhed og Tab; men det betyder ogsaa Udnyttelsen af det, som ellers har været betragtet som værdiløst baade paa det materielle og paa Kraftudviklingens Omraade; derfor maa al Energi anvendes paa den rette Maade for at opnaa den største Nytte deraf. Een Ting er det at være god, men en anden Ting er det at være god for Noget. Der findes mange gode Mennesker i Verden, men der skal undertiden mere end menneskelig Visdom til for at bestemme, hvad de er gode for. Der findes saaledes travle, larmende Mennesker,

hvis Kvalm og Støj er til ingen Verdens Nytte. Jeg experimenterede forleden Dag i mit Laboratorium med nogle elektriske Celler, fordi jeg behøvede en Kombination af saadanne Celler til at danne et Batteri af betydelig Styrke; nogle af dem vare mere aktive, end jeg havde ventet; især een spruttede og ligesom kogte af Energi, men al dens Kraft spildtes ved at overvinde sin egen indvendige Modstand. Cellen var i et vedholdende Oprør, men aldeles udygtig til at yde effektivt Arbejde. Derimod var der en anden Celle, som arbejdede fuldstændig rolig, uden en eneste Luftboble til at tilkjendegive dens Kraft; ikke desmindre udviklede den en Energi, der var stærk nok til at sende et Budskab fra det ene Kontinent til det andet til Trods for, at Verdenshavet ruller og larmer mellem dem.

Saaledes er det ogsaa med det menneskelige Sind: Den Vanvittiges Sind er umaadelig aktivt, ja abnormal aktivt, men til hvad Nytte er en saadan Aktivitet for ham eller hans Omgivelser? Af alle Kræfter i Naturen er ingen større end det menneskelige Sind. Den dominerende „Zeitgeist" — Tidsaand — i vor Tid søger ved at anvende denne Kraft at opnaa den størst mulige Fordel. Vi lære at benytte vore mentale Kræfter intelligent og økonomisk. Uhyre Kræfter findes omkring os, og disse behøve kun den rette Anvendelse for at udføre Mirakler. F. Ex.: Forbrænding af et Pund Kul i et Minut svarer til 100 Hestes Arbejde, og den Energi, som frigives ved at forbrænde 300 Pund Kul, svarer til en legemsdygtig Mands Arbejde i hans Levetid.

Udbyttet vil i Fremtiden ikke komme fra fænomenale Opdagelser af rige Miner, men ved økonomisk og ret Behandling af de ringere metalholdige Ertser. Konservation af Materialer og af Energi har allerede vist og vil end yderligere vise sig at være den bevægende Kraft i Verden.

Dernæst taler jeg om Altruisme eller Godgjørenhed. Til Trods for Pessimistens Klynk og Klage er vor Tid dog optaget af Velvillie og Godgjørenhed, og herved adskiller den sig fra Fortiden. Mange af eder have fordybet sig i Ægypternes, Grækernes og Romernes Historie, men hvor mange Beretninger om Godgjørenhed finde I deri? Naar vore Arkæologer bryde ind til de sammensmuldrede Ruiner af længst forsvundne Tider, hvor mange offentlige Hospitaler finde de da? Have de fundet blot saa meget som de sammenstyrtede Mure af et Hjem for Lidende? Nej, sikkerlig ikke. I de Dage blev Sygdom, Lidelse og Uheld betragtet som velfortjent Straf, og den Ulykkelige behandledes som en Udstødt, viet til Forglemmelse. Men nu er det lysere Tider til Trods for graadige Trusts og hjerteløse Korporationer. En betydelig Del af Jordens Rigdomme bruges i Nutiden til at afhjælpe Savn og Lidelser og til Menneskeslægtens Forbedring. Som et Hele tilhøre vi jo en temmelig god Familie — den menneskelige Familie, af hvilken vi alle ere Lemmer og Arvinger.

Sidst, men ikke mindst blandt alle de raadende og virksomme Kræfter i vor Tid kommer Optimismen. Den flittige Mand, den økonomiske Mand og den godgjørende Mand er ganske naturligt haabefuld og glad. Han spilder ingen Tid med at begræde den gode Tid, som en Gang var, men nu ikke er mere; han ødsler heller ikke sin Tid med at drømme om gyldne Tider, som skulle komme. Han tror som jeg, at den nuværende Tid er den bedste. Resultaterne af alt det Gode fra i Gaar blive koncentrerede i det haabefulde i Dag. Han er lykkelig, og hans Lykke smitter ligesom den frygtelige Haabløshed. Hans Livs Motto er at virke og at arbejde. Han arbejder, og derved inspirerer han sine Medmennesker til ogsaa at arbejde og til at stræbe at opnaa Noget. Tilfredshed, Glæde og Haabefuldhed høre til det sande Livs-Evangeliums første Principer.

Lad mig gjentage, at vor Tids mest fremtrædende Karaktertræk og den ledende Aand deri ere: Industri, Konservation, Altruisme og Optimisme, og blandt disse indtage Industri og Optimisme den fornemste Plads. De ere hver især indbyrdes beslægtede, men de sidste to ere forenede med de øvrige mindre betydende, som jeg har nævnet — konservativ Handling og altrusik Levnet. Manden med intelligent Virksomhed, det vil da sige den ærlige, flittige Mand, som virker med et Maal for Øje, er i høj Grad naturlig lykkelig: Han lever i Verdens Solskin og spreder den opløftende Indflydelse af sit glædefulde Liv iblandt alle sine Omgivelser.

En Journalists Beskrivelse af Kirkens Første Præsidentskab.

»New York World«, et af Amerikas Storblade, sendte for en Tid den en af sine Medarbejdere til Utah for paa selve Stedet at undersøge Forholdene, der ved den senere Tids anti-mormonske Agitation i England have oprørt Sindene i saa høj Grad. Medarbejderen opholdt sig 3 Uger i Utah, og i den første Artikel, han sendte sit Blad, fortæller han om et Interview med Kirkens Første Præsidentskab og skildrer samtidig disse tre Mænd og Lokaliteterne, hvor han mødte dem, saaledes: „Kirkens Hovedkontor er en lav, hvid og gulmalet Bygning mellem det saakaldte „Løvehus“ og „Bikubehus“; sidstnævnte er Præsident Smiths officielle Residens. Vejen til Præsidentskabets Kontor gaar gjennem forskjellige Værelser, hvis Døre alle staa aabne i Kontortimerne. Stenografer og Bogholdere passe alle deres specielle Arbejde uden at tage nogen Notits af Besøgende, medmindre disse henvende sig til dem om Oplysning angaaende en eller anden Ting. Ingen synes at lægge Mærke til, hvad der tales om, eller hvem der tale. I Præsidentens Kontor eller Værelse

findes et langt Bord midt paa Gulvet, flankeret af Skrivepulte paa den ene Side og Stole paa den anden. Paa Væggene hænge Billeder af tidligere Præsidenter og et Oliemaleri af Profeten Joseph Smith. Bordet var fyldt med Breve af baade officiel og privat Natur, og det var ved Siden af Bordet, at mit Interview med Hr. Smith foregik. Der fandt ingen Formaliteter Sted inden Mødet. Min Ledsager og jeg fandt Vejen ind, omtrent ubemærket, og den eneste Introduktion var: „Broder Smith! her er Manden fra »The World«, som ønsker at tale med Dem."

Præs. Smith ser baade ud og ikke ud til at være 73 Aar. Han er 6 Fod og 1 Tomme høj og saa rank som en Pil. Hans Bygning er slank, og hvis han ikke havde det tynde, hvide Haar og det lange Skjæg, vilde man let kunne anse ham for at være 20 Aar yngre, thi hans Ansigt er glat og rynkefrit; hans brune Øjne lyse smukt igjennem hans Guldbriller; hans Hænder ere bløde og fyldige, og han giver et kraftigt og hjerteligt Haandtryk. Der var noget patriarkalsk over ham, da han begyndte at tale. Hans Stemme er ikke musikalsk, men til Tider mærkede man en melankolsk Dybde i den; saa lød den udfordrende, og paany kunde man høre et Strøg af mildt Humor gjennembæve den. Han saa' altid den Tiltalte lige i Øjnene, og gav nu og da Bordet et let Slag med den flade Haand, naar han ønskede at give en Benægtelse eller en Bekræftelse Eftertryk; en stor Opal i hans Fingerring syntes da at funkle dobbelt stærkt.

John Henry Smith (Præs. Smiths anden Raadgiver), som sad over for ham ved Bordet, saa' meget ældre ud, skjøndt han er 10 Aar yngre. Hans Haar og Skjæg er snehvidt; men hans milde Øjne spille livligt, og hans runde Ansigt og brede kraftige Skuldre modsige Udseendet af hans Alder. Han deltog livligt i Samtalen, da Talen faldt paa de anti-mormonske Følelser i England. Han har nemlig to Gange udført Missionsvirksomhed der. Sidste Gang, 1874—75, var der omtrent en lignende bitter Agitation som den, der nu foregaar.

Anthon H. Lund (Præs. Smiths første Raadgiver), med sit Ibsen-Ansigt og Væsen, er 67 Aar og saa' ikke yngre ud. Han lignede en Lærd, og hans Sprog var afmaalt og korrekt som en Filosofs. Angaaende Anti-Mormon-Agitatoren Freece sagde han paa udmærket Engelsk med dansk Accent, der strax røbede hans danske Herkomst: „Vi forstaa fuldkommen vel det Hele og hvad der ligger bag denne Bevægelse. Jeg kalder Sanpete County mit Hjem i Utah, og blandt andre Danske der var ogsaa en Mand ved Navn Freece. En Presbyterian-Præst oprettede der en Kirke, som han selv udtrykte sig, med Bibelen i den ene Haand og en Revolver i den anden. (Her smilede Lund foragteligt.) Den ældre Freece apostaserede fra Mormonkirken, og en af hans Sønner blev sendt til Østen for at uddannes til Præst. Naar De nu læser Rapporterne fra England, vil De se, at Hans P. Freece har

rejst og optraadt mod os overalt, hvor vi nu møde Modstand, og Hans P. Freece er netop denne Søn."

Præs. Smith lyttede alvorlig, medens hans Raadgiver talte, og da denne sluttede, tog han igjen fat, hvor han før slap, uden Hæftighed og uden at omtale de Punkter, som Hr. Lund havde berørt."

Ere Kvinder modige?

Det er en ligesaa besynderlig som almindelig udbredt Fordom, at Kvinderne ikke behøve at være modige. Altid hører man Modet fremhæve som en særlig mandlig Dyd, ja, undertiden bliver endog Frygtagtigheden gjort til en tiltrækkende Egenskab hos Kvinden og betragtes som en Kyskhedens og Undseelsens Følgesvend. Sandt at sige, er det kun Middelalderens gamle Lære, hvorefter Kvinden var en skrøbelig Vedbend, der maatte søge Støtte hos Egestammen, det vil sige: Manden. Og skulde det ikke være paa Tide engang at bryde overtværs med dette Lurendrejeri og se Sandheden lige i Øjnene? Men Sandheden er den, at Kvinderne i endnu højere Grad end Mændene trænge til Mod, eftersom deres Liv er strengere end disses — naar man da fraregner Krigens Rædsler, som kun ere Undtagelser her i Livet. Eller kan man maaske nævne en Hjemsøgelse, en Lidelse, en Fare, der ikke truer dem lige saa vel som Mændene? De have alle Mændenes Sygdomme og endda deres egne i Tilgift; om det saa er denne Verdens største Glæde, Moderglæden, saa maa de kjøbe den med Træthed, med Smerte og ofte med Død. Men, naar de nu have alt dette at kæmpe imod, hvor kan det saa være, at man ikke udruster dem med Vaaben mod noget som helst? . . . Naar Gud ikke frier dem for Smerternes strenge Skole, saa lad heller ikke os fritage dem for at skoles strengt i Mod.

E. Legouvé.

Tankesprog.

Dersom vi arbejde i Marmor, det vil forgaa; om vi arbejde i Bronce; Tiden vil udslette det; om vi bygge Templer, de ville forvandles til Støv; men om vi arbejde paa den udødelige Sjæl, og vi kunne fylde den med den rette Respekt for Gud og Kjærlighed til Næsten, da have vi paa disse Tavler skrevet noget, der vil blive dybere og varigere igjennem Evighederne. Webster.

Ingen bryder sig om det, Du har gjort, men om det, Du nu gjør.

Lørdag den 1. Juli 1911.

Anti-Mormonernes Nederlag i Kjøbenhavn.

Den heftige anti-mormonske Fejde, som under Indre-Missions Auspicier med mere end almindelig Bitterhed har været ført Landet over i de sidste Maaneder, naaede sit Højdepunkt ved et Møde i Koncertpalæets store Sal her i Kjøbenhavn Onsdag Aften den 21. Juni. Mødet var indvarslet ved tospaltede Avertissementer og med fede Typer i alle Byens Blade. Den meget omtalte Agitator Hans P. Freece fra Utah, som i flere Maaneder har virket i England, skulde være Hovedtaleren, og ved Hjælp af en Bunke Dokumenter vilde han fremkomme med „haarrejsende Afsløringer" om Mormonismens Uhumskheder.

Mødet var arrangeret af Hr. Ernst Kjærsgaard, „Kristeligt Dagblad"s Forretningsfører. Han var taktfuld og retsindig nok til at sende en Skrivelse til Missionspræs. Andrew Jenson, hvori denne underrettedes om Mødets Hensigt og Program. Der vilde blive nedsat et Udvalg, hvis Opgave det skulde være at undersøge de Dokumenter, Hr. Freece medbragte som Bevis for Rigtigheden af sine Beskyldninger mod Mormonerne, og som senere vilde blive stillede til den danske Regjerings Raadighed.

Det blev overdraget Ældste Oluf J. Andersen at konferere med Hr. Kjærsgaard om Udvalgsmedlemmerne fra vor Side; og han selv, Missionspræs. Andrew Jenson og Konferencepræs. Anton J. T. Sørensen valgtes som Mormonkirkens Repræsentanter i Kontrolmødet, som skulde holdes i den mindre Sal umiddelbart efter det store Mødes Slutning. Dette Arrangement satte vi saa meget mere Pris paa, som der i det store Møde ikke vilde blive Diskussion, men hele Tiden optages af vore Modstandere.

Onsdag Aften strømmede Folk allerede ved 7-Tiden til Koncertpalæet i Bredgade, hvor Salget af Billetterne, der kostede 10 Øre, gik strygende, og i Løbet af en Time var saavel den store elegante Sal som Gallerierne fyldte. Nogle Minutter over 8 aabnedes en Dør i Musiktribunens Bagvæg, og ind traadte tre Herrer, der skulde optræde som „Agerende" i det betydningsfulde „Drama". Pastor Storm fra Citadelskirken fungerede som Dirigent og Tolk, Gaardmissionær Johannes Thorsen, der ifølge Rygtet nylig var bleven forfremmet til „Pastor", fulgte ydmygt efter, men den, der mest kildrede Nysgjerrigheden, var Amerikaneren Hans P. Freece. I sin højre Haand bar han „Skrinet med det rare i". Dets Indhold paastodes at være af uvurderlig Værdi for den danske Regjering; det indeholdt nemlig Midlet, der vilde frelse

Folk og Rige fra den sikre Undergang, hvis Mormonerne ikke strax bleve jagede ud af Landet.

Saa stod vi da virkelig overfor den Mand, som havde tiltvunget sig Navnkundighed ved paa en fræk og professionel Maade at optræde mod det Folk, ved hvis Arne han er fostret, hvis Brød han har spist, og hvis velsignede Bjerge og Dale han kalder sit Fødeland. Som den mest foragtede Fugl, der tilsmudser sin egen Rede, omtaler han sin Herkomst, og med en vis Kunstfærdighed fremhykler han Krokodilletaarer over sin ulykkelige Moder, der som ung Pige lokkedes over til det skrækkelige Mormonland o. s. v., o. s. v., o. s. v. Dirigenten, Pastor Storm, gjorde nogle korte, passende Indledningsbemærkninger, hvorpaa han introducerede „Aftenens Løve".

Vi, som have kjendt Hans fra Barnsben og hans Forældre, længe før han sattes paa Listen blandt skolepligtige Børn, mindedes jo snart: „Røsten er Jakobs, men Hænderne Esaus", dog med den Modifikation, at Røsten her tilhørte den samme Mand som Hænderne. Det bragede nu løs med det vældige Skyts: En Del Fragmenter fra en Forhørsextrakt fra Undersøgelserne mod Senator Smoot i Washington, hvorved Taleren havde til Hensigt at bevise, at Præs. Joseph F. Smith var en Forbryder, fordi han overtraadte saavel Landets som Guds og sin egen Kirkes Love; at han og Andre levede i Polygami, og at mange saadanne Ægteskaber vare indgaaede siden 1890. Han førte ogsaa — mente han — nogle stærke Beviser for, at Mormonkirken udsender Agenter for i usædeligt Øjemed at opmuntre unge, ubefæstede Piger til at udvandre, og han fremviste en Cheque, undertegnet Joseph F. Smith, der skulde bevise, at Kirken selv udreder saadanne unge Pigers Rejseomkostninger. I Foredraget, som varede i omtrent ¾ Time, fremkom Hr. Freece ikke med noget Nyt; det var kun en Gjentagelse af det, som man allerede før havde læst i Bladene over hele Landet. Han endte sine galdebitre Angreb med at sammenfatte sine Anklager i 4 Hovedpunkter, nemlig: 1) Mormonerne ere Forbrydere; 2) Flerkoneriet praktiseres endnu i Utah; 3) De unge Kvinder, der blive gifte i Utah, have ingen Garanti for gode Kaar; og 4) Kvinder lokkes til Utah under falske Foregivender. Han mente nu at have renset sine Klæder for Slægtens Blod og stillede sig til den danske Regjerings Tjeneste med Raad og Daad, og det var hans Haab, at Danmark vilde følge Tysklands Exempel og forvise hver eneste „Mormonagent". Tolken gjorde sit Bedste for at gjøre Talen interessant og for at tilsætte den lidt Ild og Alvor; men det lykkedes ikke, og da Taleren sluttede, vare Bifaldsytringerne paafaldende svage.

Men saa kom Utah-Missionens Sekretær, Johannes Thorsen. Han havde lidt mere Rutine som Sensationsskuespiller, og da han var Sproget mægtig, gik han direkte til Sagen. Af sit Hjertes „onde Liggendefæ" uddelte han med rund Haand, dels Fordømmelse over Mormonerne, dels

kristelig Formaning og Advarsel til Tilhørerne, og fremviste et Postkort, paa hvilket man saa' Brigham Young omgivet af sine 21 Koner. Derefter oplæste han et „meget sørgeligt" Brev fra en ung Pige fra Slagelse, som var blevet lokket over til Utah af en „Mormonagent". Hun begyndte Brevet med: „Kjære Forældre! Jeg har det godt. Jeg syr, da jeg kan tjene mere derved end ved huslig Gjerning". Dette vakte naturlig Tilhørernes Munterhed, da de intet „sørgeligt" saa' deri. Taleren arbejdede sig efterhaanden op til et religiøst-fanatisk Hysteri og sluttede sin Tirade med at raabe: „Jeg spørger denne Forsamling: Skal vi finde os i, at en saadan Lære bliver forkyndt i Danmark?" (Fra en stor Del af Forsamlingen svaredes der et kraftigt Nej!)

Nu erklærede Dirigenten, at Mødet var sluttet, men at 9-Mands-Udvalget tilligemed Pressens Repræsentanter vilde samles i den lille Sal, hvor Mormon-Repræsentanterne vilde faa Lejlighed til at imødegaa de Anklager, der vare blevne fremførte imod dem. Denne Meddelelse modtoges med tilsyneladende Uvillie af mange i Forsamlingen, da man mente, at Forsvaret havde lige saa stor Interesse som Anklagen, og det vakte snarere Sympati end Modfølelse for os.

I den lille Sal fungerede ogsaa Pastor Storm som Dirigent. De af Indre-Missionen (Utah-Missionen) valgte Medlemmer til Udvalget vare: d'Herrer Forretningsfører Ernst Kjærsgaard, Overretssagfører Emil Staal og Missionær H. C. Beck. Præsterne Hejde og West vare tilstede for at repræsentere Folket i Forsamlingen, men ved en Forsømmelse fra Dirigentens Side vare disse to Herrer ikke blevne foreslaaede og valgte, hvorfor Pressen forlangte dem fjernede, hvilket blev efterkommet. Som før nævnt bestod Udvalgsmedlemmerne fra vor Side af: Ældsterne Andrew Jenson, Oluf J. Andersen og Anton J. T. Sørensen. Joseph K. Nicholes, vor Missionssekretær, fik ogsaa Adgang, desuden begge Talerne og nogle enkelte Uvedkommende — maaske 30 ialt.

Hr. Freeces „Dokumenter" undersøgtes, og Ingen rejste nogen Indsigelse med dem; men nu blev det vor Tur at besvare direkte Spørgsmaal. En Liste, der var offentliggjort i Anti-Mormonbladet „Salt Lake Tribune" i Utah og indeholdt Navne paa 236 Mænd, som siden Manifestet af 1890 skulde have indgaaet polygamisk Ægteskab, blev fremlagt, og Spørgsmaalet var nu: Er den rigtig eller ikke? Vi svarede paa det bestemteste, at den var urigtig. Freece oplyste da, at Bladet, som havde offentliggjort Listen, havde tilbudt hver af de Anklagede Oprejsning, dersom Beskyldningerne viste sig at være ugrundede; men hvis der ikke fremkom tilfredsstillende Bevis herpaa, vilde det blive betragtet, som om de vare skyldige i Brøden. Paa dette Punkt oplystes det fra vor Side, at ifølge amerikansk Jurisprudents er hver Mand uskyldig, indtil han ad retslig Vej findes skyldig. Og vi gjorde yderligere gjældende, at dersom Bladet kjendte disse 236 Mænd, og Hr. Freece, som paastaar

at være Jurist, selv kjendte dem, hvorfor vare de da ikke blevne forhørte, arresterede og straffede? Nej, svarede Hr. Freece, Jury og Dommere ere alle Mormoner, og det samme er de Forenede Staters offentlige Anklager; derfor er det næsten umuligt, at Retfærdigheden kan ske Fyldest i Utah. Denne Udtalelse faldt dog Pressens Mænd temmelig haardt for Brystet, og Sandhedsglorien forsvandt helt fra Heltens Hoved, da et Brev fra Hiram M. Booth, De Forenede Staters offentlige Anklager for Utah, oplæstes, og han deri ikke alene oplyste, at 9 af de 10 Dommere vare Ikke-Mormoner, men ogsaa, at der under hans Embedsførelse ikke var forefaldet eet eneste Tilfælde af saadant Lovbrud, og at, hvis et saadant havde fundet Sted, vilde det være bleven behandlet med den største Strenghed. Han havde opholdt sig 22 Aar i Utah og havde i den Tid lært Mormonerne at kjende som et flittigt, fredeligt og lovlydigt Folk.

Et i amerikanske Blade offentliggjort Brev fra Ex-Præsident Roosevelt, hvori han gav Mormonerne et lignende Skudsmaal, blev derefter oplæst, og endelig oplæstes en officiel Erklæring fra Kirkens Første-Præsidentskab angaaende ulovlige Ægteskaber, hvori dette erklærer, at enhver, der gjør sig skyldig i Overtrædelse af Kirkens eller Landets Love, maa tage imod Følgerne og bliver udstødt af Kirken. Paa lignende Maade modbevistes Beskyldningerne om, at vi drive Emigrationsforretning med unge Piger eller „hvid Slavehandel". Da Freece og hans Hjælpere saa', hvorledes deres mægtige Fæstning faldt sønder og sammen, fordi vi med Sandhedens simple Vaaben fordrev dem fra Skandse til Skandse, fik de travlt med at ville forlade Salen, men vi som indbudte Gjæster fandt det uhøfligt at forlade Festen, før den var til Ende, og heri var Pressen enig med os. Da Klokken imidlertid blev lidt over 11, forsvandt den ene efter den anden, indtil vi fandt os selv alene paa Kamppladsen, medens Hans P. Freece forlængst var forduftet uden saa meget som at trykke vor Haand til „paa Gjensyn".

Da vi kom udenfor paa den rummelige Gaardsplads, var der flere Hundrede Mennesker forsamlede i Klynger med en Anti- eller en Mormon i Midten som Talsmand. Medlemmer af vort Sangkor saavelsom andre i vor Menighed benyttede Tiden til at prædike Mormonismen for enhver, der vilde laane dem Øre, og først efter Midnat vare alle Spor forsvundne af det mindeværdige Møde, hvortil Koncertpalæet ikke har set Mage, siden Nordpolens „Opdager" Fr. A. Cook den 7. September 1909 talte i samme Sal. Og Hr. Freece vil formentlig lide samme Fiasko som Hr. Cook; thi hans Løgne rummede for lidt Sandhed til at kunne hænge sammen.

Der har i Mormonismens 61 Aars Historie i Kjøbenhavn aldrig været rettet et saa knusende Slag imod os som dette; men vi have heller ikke i den Tid vundet en saadan Sejr; thi i alle Byens Mor-

genaviser refereredes Mødet i vor Favør, og „Ibald" siger sarkastisk i „Politiken": „Hr. Freece vil gjøre klogt i at pakke sin Randsel og snarest vende tilbage til Amerika. Derovre er Jorden sikkert mere frugtbar for hans Agitation".

Vi føle os glade over det tilfredsstillende Udfald og taknemmelige mod den venligsindede Presse og mod de mange frisindede, uhildede Venner, som ved denne Lejlighed ere traadte frem til vort Forsvar.

Missionsnyheder.

Forflyttelse. Ældste Anton J. T. Sørensen, som har præsideret over Kjøbenhavns Konference de sidste 10 Maaneder, er nu hæderligt afløst fra denne Stilling for ifølge eget Ønske at virke Resten af sin Missionstid i sit Fødeland, Norge. Ældste Sørensen har været en dygtig og energisk Præsident. Han har organiseret flere Søndagsskoler, altid stræbt at forbedre Ting og Forhold og efterlader Konferencen i en prisværdig Forfatning til sin Eftertræder.

Ældste Joseph E. Christiansen er bleven forflyttet fra Bergen, Norge, til Aarhus Konference, Danmark; han virker for Tiden som Korleder i Odense.

Afløsning. Ældste Reed J. Knudsen er hæderlig afløst fra sin Missionsvirksomhed i Norge efter et godt udført Arbejde der. Han opholdt sig nogle Dage i Kjøbenhavn og rejste sammen med Clawsons Selskab den 23. Juni til Berlin for over Frankrig at naa Liverpool, hvorfra han afsejler den 8. Juli med Dampskibet „Laurentic".

Beskikkelse. Ældste Oluf J. Andersen er bleven beskikket til at præsidere over Kjøbenhavns Konference. Som bekjendt er han Redaktionssekretær ved „Skandinaviens Stjerne", en Stilling, han har beklædt de sidste 3 Aar, og han er saaledes nu den ældste Mand i den skandinaviske Mission. Med det indgaaende Kjendskab, han har saavel til det praktiske Missionsarbejde som til de Hellige og Missionærerne, og med den Arbejdsdygtighed, han besidder, vil han være istand til ogsaa at fylde denne Plads tilfredsstillende i enhver Henseende.

Besøg til Midnatssolen.

Det var allerede tidligere bestemt, at Præsident Rudger Clawson og Familie skulde besøge Norges Nordkap for at iagttage Midnatssolen, og som Deltagere i denne Tur forlode Præsident Andrew Jenson og Ældste

Jacob Jenson Kjøbenhavn Tirsdag Morgen den 6. Juni for i Esbjerg at møde de øvrige. Præs. Clawson kunde imidlertid paa Grund af vigtige Forretninger ikke forlade England, men mente at ville støde til i Stockholm; dette viste sig dog senere at være umuligt, og først i Chemnitz i Sachsen mødte han sin Familie.

Præs. Jenson maatte som Følge deraf overtage Ansvaret som Leder af Selskabet, der bestod af: Søster Lydia S. Clawson og Sønner Hyrum B., Samuel G., og Lorenzo S., og Døtrene Gay og Lydia, samt Vira Hirst og Ivy Spencer, Søster Clawsons Niecer; desforuden Ældste Jacob Jensen, Missionær i Kjøbenhavn, og Biskop Thomas Wheatley fra Honeyville, Utah. Præs. Jenson var altsaa selv den Ellevte.

Følget fortsatte Rejsen til Aarhus om Onsdagen, og om Aftenen afholdtes der et udmærket Møde, hvor hvert Medlem af Selskabet talte en kort Tid.

Den følgende Dag fortsattes Rejsen over Frederikshavn til Gøteborg, hvor der om Aftenen afholdtes et udmærket Møde. Den næste Dag naaedes Stockholm gjennem den underskjønne Trollhättakanal og Indsøerne til stor Nydelse for de Rejsende. Søndagen tilbragtes i Stockholm, hvor Missionspræs. Andreas Peterson og Konferencepræs. C. A. Carlquist i Forening med Ældster og Hellige kappedes om at gjøre Opholdet behageligt; Selskabet overværede Søndagsskolen og Møderne, og hver af dem fik Lejlighed til at tale ved Hjælp af Tolk. Mandag Aften forlode de Stockholm og satte Kursen mod „det høje Nord", der var Rejsens Maal, og ankom til Narvik Onsdag Aften. Her findes en lille Menighed af Sidste-Dages Hellige, over hvilken Ældsterne Junius M. Sørensen og Ernest A. Jensen præsidere. Disse tilligemed Venner samledes Torsdag Eftermiddag til et lille Møde, hvor Guds Aand varmede hvert Hjerte, og Glædestaarer blandedes med Tak og Pris til Gud for Evangeliets Principper og for et saa sjældent Besøg i det isolerede Nord af Venner saa langvejs fra. Broder Agle, hvis hele Familie tilhører vor Kirke, gjorde Alt for ved Gjæstevenlighed at gjøre Opholdet behageligt for Selskabet. Her fik det ogsaa et Glimt af Midnatssolen at se gjennem Taagen, som hang ned over Horizonten.

Dagen derpaa fortsattes Rejsen mod Syd med Dampskib, og ligesom de forlode Lødingen, kom Midnatssolen frem i al sin Herlighed; flere af Selskabet forbleve paa Dækket til Kl. 3^{30} Morgen og nød det enestaaende og sjældne Skue. Lørdag Eftermiddag naaedes Trondhjem. Selskabet opholdt sig der til Søndag Aften og overværede to gode Møder, og alle vare vel tilfredse med Besøget i gamle Nidaros. Selskabet naaede med Jernbane Kristiania Mandag Morgen. Her afholdtes ogsaa et stort Møde, hvor alle Selskabets Medlemmer fik Lejlighed til at tale. Næste Morgen forlod det Kristiania med Jernbane, ankom til Kjøbenhavn samme Dags Aften og trængte nu til et Par Dages Hvile i Hovedstaden, som

de fik god Lejlighed til at bese. Et stort Møde afholdtes her Torsdag Aften, hvor alle talede og senere fik Lejlighed til at hilse paa Hellige og vore Venner. Dette Møde var netop bestemt som et Demonstrationsmøde mod det store Anti-Mormonmøde Aftenen før; vort store Lokale var derfor fyldt til Trængsel, og Selskabets Medlemmer, baade yngre og ældre, gjorde et fordelagtigt Indtryk paa den hele Forsamling og blev en virkningsfuld Imødegaaelse af de styge Beskyldninger om „hvid Slavehandel" og Kvindernes elendige Stilling i Utah.

Selskabet havde under sit Besøg i Skandinavien rejst 2314 engelske Mile med Jernbane og 1150 med Dampskibe og følte sig vel tilfreds ved at have besøgt de nordiske Lande, hvis gjæstfrie Mennesker og yndige Natur de aldrig ville glemme. Vore Gjæster forlode os Fredag Formiddag for over Berlin og Dresden at naa Sachsen, hvor de ville mødes med Præsident Clawson.

Korrespondance.

Kjøbenhavn den 30. Juni 1911.

Præs. Andrew Jenson.

Kjære Broder!

Eftersom Tiden nærmer sig, da jeg sammen med min Hustru skal forlade Kjøbenhavn og rejse til mit Fødeland Norge for der at tilbringe et Par Maaneder, før vi vende vore Ansigter imod Vesten, vil jeg i Korthed omtale den Tid, vi have tilbragt i Missionens Tjeneste.

Den 11. Juni var det 2 Aar, siden jeg forlod mit Hjem i Utah for for anden Gang at forkynde Livets Evangelium i Skandinavien.

Jeg blev ikke lidet overrasket, da jeg paa min Rejse fra Hamburg til Aarhus den 3. Juli 1909 mødte Dem, Broder Jenson, og blev beskikket til at arbejde i Bergens Konference i Norge. Jeg forventede nemlig at optage min Virksomhed i Kristiania Konference, hvor jeg udførte min første Mission. Lydig til Beskikkelsen fortsatte jeg Rejsen til Norge og blev anvist Plads i Stavanger Gren, hvor jeg tilbragte 6 mindeværdige Maaneder. Vi have her en blomstrende Gren af Kirken. Nogle udmærkede Møder bleve afholdte paa Stavangers Gadehjørner, hvor jeg i Forening med andre Brødre talte til store Forsamlinger. Vi besøgte ogsaa nogle af Øerne i Nærheden, hvor flere Møder bleve afholdte i Husene, og ved en Lejlighed holdt jeg et Foredrag med Illustrationer om Jesu Liv, Kirkens Forfølgelse og Utah som en Stat. I Tanken ser jeg endnu, at vi ved Strandbredden bleve omringede af Fiskere, Oldinge med langt, graat Haar, som Søens Storme havde gjort stridt, lyttende til vore Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse. I andre Tilfælde kravlede vi op ad de stejle Fjelde for at besøge enlige Hytter. Saaledes

ude paa Brathetland (et meget passende Navn for Stedet), hvor det tog mig en Time fra Landevejen at naa to Hytter paa det høje Fjeld. Det er utroligt at Folk paa saadanne Steder ved Arbejde og Flid kunne skaffe sig Næring fra de smaa Jordpletter, der findes. Paa Tilbagevejen erfarede jeg snart, hvor stejlt Fjeldet virkelig var. Jeg snublede nemlig, og medens min Skrifttaske og Paraply gik hver sin Vej, gik jeg min og tilbagelagde en Distance af over 100 Fod meget hurtigt. De faa Faar, som græssede paa Fjældet, saa' mig komme og toge Flugten. Jeg samlede mig selv og mine Skrifter sammen og begyndte at synge en af Zions Sange, medens Profeten Jeremias Profeti kom til mit Sind, hvor der staar, at Jægere skulle udsendes for at jage paa høje Bjerge og i Klippereyner. Et saadant Arbejde var jeg jo nu delagtig i; jeg søgte efter de adspredte Faar af Israels Hus.

Den 2. Juni 1910 modtog jeg Anmodning fra Dem om at komme til Kristiania Konference for der at fortsætte mit Arbejde, og jeg virkede de følgende 9 Maaneder som omrejsende Ældste. Jeg rejste meget i den Tid; særlig bør nævnes en Tur i Marts, da jeg besøgte Konferencens forskjellige Grene og holdt Foredrag, ledsaget af Illustrationer, om Jesu Liv og Kirkens Historie. Sammen med min Hustru og to Missionærer tilbragte jeg August Maaned i Odalen, hvor 14 store Møder bleve afholdte i Løbet af 24 Dage. Dette var i Sandhed en velsignet Tid; Folket kom langvejs fra til disse Møder, Interessen tiltog med hvert Møde, og hvor vi ønskede det, kunde vi komme til at afholde Møder. Udsigterne for en rig Høst i Odalen vare gode, da jeg ifølge Deres Anmodning kom til Danmark for at præsidere over Kjøbenhavns Konference. Men da jeg nu faar Tilladelse til at rejse tilbage til Norge, er det min Hensigt at tilbringe en Maaned i Odalen. Jeg modtog forleden Dag Brev fra Broder Andreas Hansen Valle om, at Folkene der ønskede at høre mere om Evangeliet. Alle Steder ere vi velkomne og kunne faa Hus, hvor vi ønske.

10 Maaneder ere nu henrundne siden min Ankomst til denne Del af Vingaarden, og det vil blive haardt at sige Farvel til mine trofaste Medarbejdere, Søskende og Venner. Danmark dejligst Vang og Vænge har fundet en varm Plads i mit Hjerte. Hvorvidt jeg har været istand til at udfylde min ansvarsfulde Stilling, veed jeg ikke. Men det veed jeg, at mit Ønske og min Stræben har gjaldt Sandhedens Fremme og mine Medmenneskers Vel. Har jeg i Deres og mine Søskendes Øjne handlet uviist, haaber jeg, det vil glemmes, da det altid har været min oprigtige Hensigt at kjæmpe for det Gode.

Cirka 100 Sjæle ere blevne tillagte Kirken ved Daab under min Virksomhed her, 3 nye Søndagsskoler ere organiserede, og Udsigterne for Fremtiden ere meget gode.

Kjøbenhavns Sangkor har udført et stort Arbejde for at bortrydde

Fordom imod os. Mange, som paa Grund af onde Rygter før vare fjendtligsindede, ere nu vore bedste Venner. Medens den store Agitation har raset imod os, have vi benyttet Lejligheden, og det, hvormed Pressen og Præsterne vilde skade os, blev netop til Sandhedens Fremme.

Der har ogsaa været afholdt Diskussionsmøder, hvor flere Præster have været tilstede for at gjøre en Ende paa vor Virksomhed, men i alle Tilfælde ere vi gaaet af med Sejren. I Næstved og Slagelse Grene, hvor Agitationen var størst, gav vi med Kjøbenhavns Sangkor, bestaaende af 49 Medlemmer under Ledelse af Ældste Aloise E. Olsen, 2 vellykkede Koncerter med korte Taler imellem Koncertnumrene. Begge Steder var Opmærksomheden stor, og mange, som forhen vare ondsindede mod os, forlode Koncerten med helt andre Følelser.

Naar jeg nu ser tilbage paa den henrundne Tid, fyldes mit Hjerte af Glæde og Taknemlighed, og i Fremtidens Dage, naar Sløret drages tilside, ville Minderne fra denne Mission være en Kilde til Trøst og Opmuntring.

Modtag min hjertelige Tak, Præsident Jenson, for al den Trøst, Opmuntring og Tillid, som De har skjænket mig, og for de mange gode Raad og Lærdomme, som jeg sikkert vil høste Velsignelse af. Maa Herrens bedste Velsignelse følge Dem i Deres store og ansvarsfulde Arbejde.

Deres Broder for Sandhed og Ret
Anton F. T. Sørensen.

Naar vi gaa fremad saa langt, vi kunne i Dag, ville vi i Morgen forbauses over, hvormeget vor Horizont er udvidet.

Cummings.

Blomsten, der smiler glad, dør, naar det gryr.
Alt, hvad vi blive bad, frister og flyr.
Hvad er vel Verdens Lyst? Ikkun en flygtig Trøst;
Kornmod i Høst.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).